

חזרה מוחלטת: האדם הממשש לחיו כאילו הוא שפסג את המכה

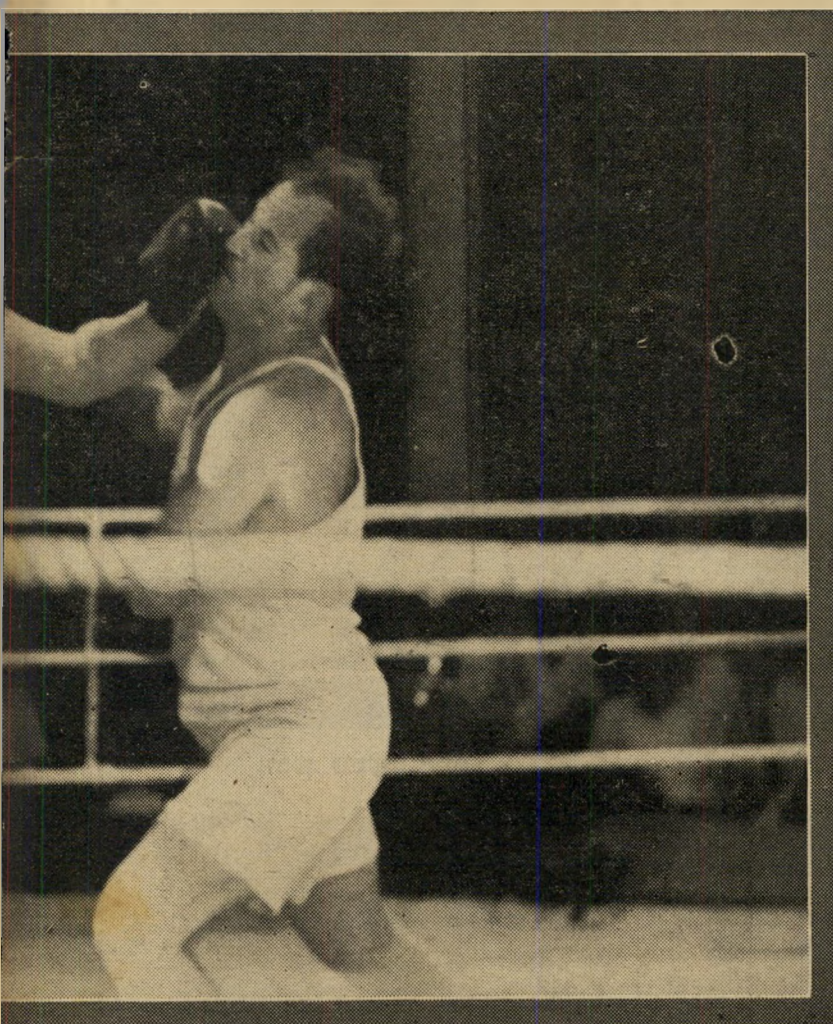
התלהבות קדושה: אחר המתאגרפים זכרם

הנאה חרישית

התפעלות קולנית

מתחור

האחים הנצמדים בהתרגשות

הדרום-אפריקאי המעורר

שעושה מסג' ברגליים, ושוב שלושה רגעים את "האויב", לשבור לו את השיניים, למחא ושוב נחים רגע, ושוב מכות — הפ "חובכים" היא בת שלושה סבובים, זו של סופו של דבר שאחד מנצח. המנוחה (ואפילו נותנים לו הודמנות לקום, השופט ב"נוק אוט". אם זכרם רב עד שהו סכני". ואם בסופו של הקרב עומדים הם המכות הנאמנות שספג כל אחד וזה שהרבו גם לאלה הסולדים מ"מעשי אלימות" הודמנות מצוינות ללמוד משהו על פרצופה מאלף. לאלה שאינם מצוינים בפסיכולוגיה מענין, לרוב צוחקים אנשים במשך צוחקים, כאילו יש על מה לצחוק. הרי

רפורטגיה ותמונות מאת **מקסים סלומון**
 הפרדוקס הגדול של הספורט — בוקס. שני אנשים עולים לזירה וביניהם שופט (ועוד שלושה שופטים מחוץ לזירה), לוחצים ידיים, מחליפים חיוך ולפעמים מתנשקים... קהל צופים של אלפים — אנשים, נשים וטף. הם מוחאים כף, שורקים, יורקים, צועקים מפצחים בסנים וגומעים חסס. ואז — גונג... שקט משתרע לפתע בקהל הצופים העצום, האורות באולם כבים ורק המגורות הגדולות בזירה מרוכזות על המתחרים, לשניות מספר מתיחות, הכל רתוקים לכסאותיהם... ופתאום — צעקות מחרישות אוזניים המרעידות את יסודות הבית — "הרבץ בו!" — "קדימה אברהם!" — "הרוג אותו!" — "שמאלית קצרה!" — "קאמון ג'ון!" — "ימנית ארוכה!" — "הרוג אותו!" — "בשיניים — בבטן!"... מה קרה בעצם? אותם שני ברנשים המכונים ספורטאים מתחרים התלו מרביצים איש ברעהו מכות נאמנות. מכות רצה ממש. אבל זה חוקי. שלושה רגעים מרביצים ורגע אחד נחים על כסאות בסיוות הזירה. באותו סרק זמן, כשהמתחרה צונח לכסא, מתנשלים עליו כמה נותני עצות ואדם המנסף במגבת ועוד אדם השוסך מים ואחד

**אנשים
 מסביב
 לזירה**